

שוחה עברית
 חבורת נוער הצטיידה ב' רעשנים, קיבלה בשאגות קרב כל יחידה. גם האשה הכורדית במרכז צירפה יללות גיל.

קובעים אמריקאים
 יחידת חי"ר צועדת, חבושת החלק הפנימי העשוי פלטי טיק, של קובעי פלדה אמריקאים. הברק הושג על ידי מריחה בסולר ובגריז.

החזרה של אתמול לא השביעה רצון. טנק נתקע באמצע הדרך, לא חולץ במהירות הדרושה. "מה יקרה אם הרמקולים לא יפעלו, מה אם כניסה תיחסם על ידי קהל?" שואל מישהו. "נוכל רק להתפלל!" משיב פלד ומחייג מספר טלפון.

★ ★ ★

13.00: הר הרצל

שורה ארוכה של קברים לבנים. מולם גוש שחור של דמויות דוממות. הם עמדו ושקפו. שתיקה זועקת למרומים. יעקב כהן בוכה חרישית. לפני עשר שנים באו לביתו חברים לנשק של בנו, אמרו בהצדקות: "גימי איננו."

להורים שכולים ישנה לפחות מזכרת אחת מיקיריהם: השם החרוט על המצבה. ליעקב כהן לא הייתה מפלדת זכרת דלה זו. את בנו לא מצאו. אך האב לא ויתר. בקצה חלקת הקברים עומד קבר בודד. "אלמוני. נפל בקרב על הקסטל" אומרת המצבה. יעקב כהן נופל על הקבר, מתייפח בבכי, ואז, בתנועות עיקשות, הוא חורט במפתח ביתו את מספרו הצבאי של גימי על המצבה. שהרי אי אפשר שכן יעלם ככה, ללא כל סימן. האב מניח זר פרחים על הקבר המאומץ, ומתרחק.

בפינה עומד זוג קשישים. האב לובש את כובע הגרב של בנו שנהרג בקסטל, ובדיו זר פרחים. האם מחזיקה בידיה הרועדות תמונה הדויה של בנה היחיד. הווג מטפס בקושי בין שדרות הקברים. חלקת חללי הקסטל הישישים נופלים על קבר בנם. על המצבה כתוב: "אלמוני. נפל בקרב על הקסטל". מתחת חרוט בשריטות מפתח מספר צבאי.

★ ★ ★

14.30: איצטדיון הקריה

מורדות הנבעות מסביב לאיצטדיון הפכו ים של אנשים, לבושים בכל צבעי הקשת. בעלי זכות הכניסה לאיצטדיון מיהרו לתפוס את מקומותיהם, עוד בשעות הצהריים. עתה כבר ערוכות כל היחידות על המגרש. במרכז נח לו גוש פלדה: הטנקים.

קצין צנחנים נשבר בחום הגדול ונפל מתעלה. איש לא ניגש אליו. מאחור, באחת השורות, נראה רובה נוסף מתמוטט. עוד אחד. הטכס מתחיל. לקול מנגינת התזמורת מופיעה מכונית הנשיא, מלווה משמר פרשי משטרה. "שרק הכל ידפוק, שרק לא יהיה פנצ'רי!" מתפלל בלבו מתי פלד.

★ ★ ★

16.00: מחנה יהודה

משפחת חמדי הינה בעלת מול. בניה נלנו בלילה על המורד שליד משטרת מחנה יהודה, הקימו בבוקר אוהל, ועתה פנויים הם לשבת בצל ולמחוא כפיים. מר חוק מופיעים טורי הבייפים, נושאי נסי יחידות צה"ל. אמא חמדי תוקעת אצבע ל־פיה ופורצת ביללת אושר.

מרחוק נשמע רעם מתקרב. הטנקים. הם נעים בצמידים, חורשים בגלגליהם את כביש האספלט. בצמד אחד חסר טנק. הוא נתקע בהתחלת המסלול, סירב לזוז למרות מאמצי הצוות. אך לפני שמכונית חילוץ הספיקה לחוש לעזרתה, חזרה מפלדת הפלדה הקפריזית לזית לאיתנה, ועתה היא ממחרת להשיג את חברותיה.

השרמן הבודד דוהר במהירות במסלול ה־עזוב, כשהוא קוצר מחיאות כפיים סוערות. "תראה מה זה צייקאגו!" מגחך שריונאי, שנוצב על עמוד פרסומת, "שמעון השמן גוהגו!"

★ ★ ★

16.30: רחבת הכנסת

רפת זכריה יושב בכסא קש, מצל על עצמו במטריה שחורה, ומחכה. הוא מחכה לרגע בו יעברו אנשי הנח"ל. בנו כבר הודיע לו שהוא צועד בשורה השישית. "בחייאת עיני הנה הוא!" צועק הגבר ב־התרגשות, מבלי לשים לב לקריאות העומי־דים מאחוריו, אשר המטריה מסתירה מעינייהם את הצועדים.

"מוטקה, מוטקה!" מציצת תינוקת מעל ברכי אביה. מוטקה אינו עונה. הוא צועד וקוף בשורת אנשי חיל הים, לא מביט לצדדים — כפי שיאה למלח גאה הצועד ב־מיצעו העשור. חוף מזה, עיניו נעוצות ב־עורפו של ההולך בתושיעה שלפניו — אחרת לא יוכל לשמור על מקומו בשורה.

ואופי
 שפס האדירים של רס"ר אדירי כבר תרם השנה את חלקו למבצע צעות ארבעת הימים, בה פיקד על מחנה האהלים של הצעדה. הפעם הוא נשא נס חטיבתני.

יופי
 שתי הצעירות החינניות הן מורות לעברית מבראזיל, שבאו ארצה להשתלמות. הדוחק הרב לא הפריע לשתיים, שהתישבו על המדרכה, בפתח בנין הכנסת. הן צולמו מבין רגליו הפסוקות של מ"צ.

נקודת ח"ן
 יחידת טירוניות ח"ן עוברת לפני ה־תומרות הבנות, שאומנו על ידי ה־רס"רית מרים, התקשו בתחילה להסתגל למשקלו של העוזי.

רחש כנפיים
 אחרי שבועות של שפסוף מרוכז, שהתבטא בצעידה למופת, קצרו פרחי־הטיס תשוואות. כובעיהם קושטו בסרט לבן, ועל כתפיהם התנוססו כתפות אפורות מיוחדות.